

SPITS

OOK VAN BAVO DHOOGHE
BIJ EZO WOLF VERSCHENEN:

Sick

SPITS

BAVO DHOOGHE

© 2025 Bavo Dhooge
© 2025 Ezo Wolf Uitgevers, Sint Pancras

Vormgeving: Studio L.E.O., Alkmaar
Auteursfoto: Thomas Sweertvaegher

ISBN: 9789083490380

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
openbaar worden gemaakt op welke wijze dan ook, zonder
schriftelijke toestemming van de uitgever.

ezowolf.nl
bavodhooge.com

Ezo Wolf | Sint Pancras

Voor elkeen die zich 'anders' voelt

1ste
HELF

Zondag 26 maart 2023, 15u: D-Day.

Match achttien. Ik ben vijftig. Een halve eeuw heb ik verspild aan niet voetballen. De volgende twee uren word ik gereïncarneerd in een legende.

Ik leef op; de rest van de week is een vage herinnering. Ik schrijf amper nog. Waarom zou ik? Ik doe iets veel zinvoller: ik beleef de droom. Je wordt wat je bent, zegt Nietzsche: voetballer. Een mens gereduceerd tot twee voeten.

We komen uit de kantine. Ik zou kunnen zeggen: *gelopen*. Maar zo zit het niet; geslopen, *gekropen*. Vreemd, altijd heb ik de neiging om dan een ploeggenoot een schouderklopje te geven.

Het heeft gevroren. Maar het veld is een plaatje. Lamentabel. We maken ons op voor een loopgrachtenoorlog. Hier en daar een fata morgana van gras. Verder alleen dorre plekken. Een mijnenveld vol molshopen.

Er is geen discipline of routine bij de Fonzie's. Niet netjes achterelkaar in de catacomben. Er zijn geen catacomben. Geen namen op ons shirt, geen rugnummers. Geen onderscheid. Een zootje ongeregeld, starend naar de kont voor ons. Enkele spelers zitten nog in de kleedkamer. Anderen moeten uit de kantine

komen. Anderen komen helemaal *niet*. Zijn we wel met genoeg? Altijd *de* vraag van de week.

Kut. Een van mijn scheenbeschermers is losgekomen. Waar ik als kind niet bij kon, waren die opgetrokken kousen. Vond ik altijd wat... gênant. Ik heb magere stelten. In zo'n paar hoge kousen lijkt ik een schildknaap.

Time. Ik bereid me voor op de wedstrijd van het jaar. De wedstrijd waarna we hopelijk onze duimen eindelijk eens kunnen opsteken.

En zowaar sta ik in middencirkel. Te klutsen van de kou. Hoeveel graden is het? Negen? Tien? Had ik niet beter een shirt met lange mouwen aangetrokken? Cowboyondergoed? Wel handschoenen, want met die extra lange mouwen over de handen spelen is gewoon dom.

De tegenstander speelt in een goddeloze outfit. Vroeger werd je daarvoor gefusilleerd. Rood shirt, zwarte broek. Het wordt moeilijk om daar doorheen te geraken zonder een groet te maken. Nogal agressief. De sponsor is wasverzachter: *Krantenwinkel Freddy*. Ik vraag me af of die Freddy ook op het veld staat. Wij hebben ook een Freddy.

Maar kom, wat maakt dat uit?

Concentreren. Steeds dezelfde opdracht: hoofd leegmaken. Ik draai me om. De ploeg verspreidt zich over het veld. Met tegenzin. Ze zwermen uit. Maar niet als een eskadron.

Mijn adem: ik sta nog een keer stil bij dat wolkje. Een leeg

tekstballonnetje. Ik ben klaar om mezelf te verlaten. Ik heb Bavo Dhooge in de kleedkamer gelaten. Vanaf nu ben ik Franz Beckenbauer, der Meister. Of neen, Johan. Cruyff. Maar ik rook niet, dus Johan blijft dood. Pelé of Maradona zou belachelijk zijn. Ik zie er niet uit als Pelé of Maradona. Zidane? Maar dan had ik mijn hoofd moeten kaalscheren.

De scheids is een vent van eind de vijftig met een buikje. Hij zweet. De tocht van de kantine naar het veld was al een processie. Wat gaat dat straks geven?

‘Oké, mannen, tossen!’

Het muntstuk lijkt de grond in tweeën te splijten als Excalibur. Kop. Niets te kant kiezen. Hier is het gewoon: wie wint, mag beginnen. Ik knik.

‘Maak er het beste van, gasten. En je weet: *fair play* boven alles.’

Enkele weken geleden werd een speler in onze ‘competitie’ afgevoerd met een dubbele beenbreuk. Het betere hakwerk. In de nationale competities komt zoiets zelden voor. Niet voor niets spelen er bij ons veel slaggers mee. Logisch. Er bestaan niet veel slaggers meer. De supermarkten hebben ze naar de bank verwezen.

Ik wacht op het fluitsignaal.

Gek, zo'n fluitje klinkt net als in Camp Nou. En toch anders. Het geluid gaat verloren in een weide met twee koeien. Zouden er dure en minder dure fluitjes bestaan? Stuiptrekking van het alledaagse denken.

Ik trappel in het luchtledige, maak mijn schouders los. Waarom in hemelsnaam? Ik ga niet tennissen. Macht der gewoonte. Onze flankspelers hebben zich al opgewarmd. In de kantine. Met een pils. Alcohol houdt je warm. Dat weten ze tot in Siberië.

‘Let’s go! Wie ’t eerst de bal verliest, geeft er eentje!’

Ik knipoog naar de kapitein van de tegenpartij. Ik denk aan de Italiaanse psychopaat Chiellini die voor de toss bij de verleningen op een EK zijn Spaanse collega, de dwerg Jordi Alva, bijna doodknuffelde.

De middencirkel is een universum dat uitdijt. Ik ben er klaar voor. Voor de kentering. ‘The Fonzies’ bengelen helemaal onderaan. Het mag dan *maar* cafévoetbal zijn; klassement blijft klassement. En laatste blijft laatste.

Even de statistieken erbij halen, zegt commentator Filip Joos in mijn oor. Zeventien wedstrijden verloren. Geen gelijkspel. Zesenzeventig tegendoelpunten. Twaalf penalty’s. Zes doelpunten. Waarvan drie owngoals. Er bestaan slechtere ploegen. Maar je zal ze ver moeten gaan zoeken. In Ethiopië of zo.

De tegenstander staat net boven ons. Degradatiestrijd dus. Hoe chique klinkt dat niet? Prestigeduel.

Voor ik het weet geef ik een trap tegen de bal. *Trapje*. Binnenkant rechtervoet. En dan klinkt het woord dat ik straks honderd keer zal horen:

‘Ja! Hier! Pass! Pass!’

1’

En weg zijn we. De bal rolt. Springt, tuimelt, protesteert. Speelt haasje over met een molshoop. Hier geen tiki tak. Eerder krikkrak. Smetje is onze kapitein. In de week werkt de heer De Smet als informaticus in een bank. Op zondag werkt hij vooral aan zijn verbeelding. Dan is hij een gewezen Gouden Schoen. Met een knikje geeft hij me te verstaan:

‘Ja, ga maar. *Ga!*’

Ik ga. Wat? Nu al? Dromer, domme dromer. De informaticus zou een laptoptrainer kunnen zijn, afgaand op statistieken en andere data. Maar dat is hij niet.

En toch ga ik. Uit de cirkel, als een kamikazepiloot richting doel. Want: ik ben spits. De enige spits van ‘The Fonzies’. Centrumspits. Sommigen zouden zeggen: schaduwspits.

‘Go! Go!’

Ik ren de ziel uit mijn lijf. Zal het dan toch gebeuren? Zal ik vandaag voor het eerst dit seizoen in de mogelijkheid verkeren om alleen naar dat doel te trekken? Een kans creëren? En een wonder laten geschieden: *scoren?*

‘Komt ie!’

En daar komt ie. Zijn ‘pass’, als je het zo wilt noemen, is geen pass. Eerder een grap. Een fabeltje. Ik vertraag. Ik vertraag nog wat. En dan stop ik. De bal vliegt over mijn hoofd als een komeet naar een ander melkwegstelsel.